

RESSÒ DE LA PARAULA

La fi (III)

Una professora de Religió en un institut públic em va preguntar què podia respondre al professor de filosofia, ateu declarat que intentava fer proselitisme de la seva ideologia entre els alumnes, quan aquest la va interpel·lar dient que «no necessitava Déu ni la vida eterna per a viure». Vaig suggerir a la professora que preguntés al professor si alguna vegada havia experimentat l'amor concret (naturalment, em referia a l'amor ple i autèntic). Vaig intentar explicar que en tot amor veritable hi ha una exigència d'eternitat i que la mort no és enemiga de la vida, sinó de l'amor. En certa manera, també és enemiga de la raó que el filòsof tractava de reivindicar.

Vaig contar una senzilla anècdota, que potser reflecteix el que tants de nosaltres hem pogut viure. Un professor, gran intel·lectual, reflexionava sobre el que va suposar per a ell la mort de la seva mare. Estava estudiant a Alemanya quan va succeir. Cada any anhelava els dos o tres moments en què tornava al seu poble per a visitar la seva mare. Després de la seva mort va perdre tot interès a tornar al poble, tot i que encara hi tenia familiars a qui visitar. La mare omplia de sentit (de llum) una part essencial de la seva vida: la seva absència l'obligava a «reformular-se», tornar a trobar la seva identitat en aquest món.

¿Ens hem de conformar amb la fi de tot allò que és bo, vertader i bell, la mort de tot el que estimem?

El professor sabia molt bé que el Senyor el posa davant el repte d'integrar la mort en la seva existència. Podia recórrer a les teràpies per a superar el dol, en les quals se sol formular aquest principi: «convenç-te que la mort forma part de la vida». Però el creient sap anar més enllà: no és que la mort truqui a la porta, com tantes vegades veiem en creacions artístiques, sinó que és el mateix Déu de la vida (el que ens ha cridat a viure) qui ens parla a través de la mort.

¿En quin sentit la mort conté una crida, una vocació, de Déu? Hauríem de dir: ¿en quin sentit la mort és un moment essencial de la gran crida a la vida? Ho entenem citant un text de Maria Skobtsov, aquella santa ortodoxa russa, que va morir fugint

de la dictadura comunista i, paradoxalment, va morir a les mans de la dictadura nazi en un camp de concentració:

«La guerra és l'ala de la mort que plana sobre el món. I és també alhora i per a milers d'éssers humans, la porta oberta a l'eternitat, el qüestionament de l'ordre petit burgès, del benestar i de l'estabilitat. La guerra és una crida. La guerra és el que ens obre els ulls. Tot depèn de la nostra resposta: Amb tot el meu ésser, amb tota la meua fe, amb tota la força del meu esperit sé que en aquest precís moment Déu mateix visita el seu món. I aquest món pot rebre'l i obrir-li el seu cor.»

On aquí es diu «la guerra», podem entendre qualsevol crisi que posa en joc la vida humana. Aquestes crisis, que

presenten davant els ulls alguna forma de mort, són visites de Déu. Solament amb això, amb mirar serenament la fi, ja som il·luminats, almenys amb el «50% de la llum». Són medicina de realisme. L'altre 50% és la gran medicina: oferir-nos la seva companyia i el seu amor dins el sofriment.

Per al cristià la mort continua sent una de les esclavituts que pateix la humanitat, un mur i una cadena. Però algú ha obert una porta per la qual poder accedir a la llibertat. Per ella, hi entra un esclat, que deixa a mitja llum aquest món, amb una claredat suficient per a continuar vivint sense perdre l'esperança.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

La humilitat ontològica

La vulnerabilitat és la condició d'obertura a la realitat, de l'estimació i l'aferrament a les coses i, principalment, a les persones. És la possibilitat de sentir el dolor de l'absència, l'afany de realitzar possibilitats que, en la mesura en què acaben en exclusió, fracàs o pèrdua, fereixen. És immoral evitar la vulnerabilitat a qualsevol preu, com també ho és el deseiement, la propensió a rrelliscar sobre la realitat, a amargar-se darre-

re una cuirassa defensiva que elimina la sensibilitat.

Experimentar les ferides i sentir-les vivament no comporta, necessàriament, ser vençut per elles. Com en l'atzar, que també amb freqüència fereix, la vida les incorpora i es fa una amb elles, incloent-les en la seva textura. Poden constituir un ingredient important de la seva riquesa, a darrera hora, de les seves possibilitats.

L'ésser humà és vulnerable i ho sap, pot comptar les seves ferides i, per això, narrar-les, posseir-les; no pot perdre-les. Però com sempre es narra des del futur, encara que el contingut d'allò narrat sigui pretèrit, en ell es pot trobar la força per a superar les ferides i continuar, amb elles, el projecte en què consisteix.

(...)

La vulnerabilitat s'expressa de múltiples modes. Des del dolor físic fins

a la crisi de fe, passant per la incomprensió i el desamor. La fragilitat de l'ésser humà adquireix distintes epifanies. Negar-se a reconèixer aquestes manifestacions només pot obeir a un exercici d'obcecació i de ceguesa.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

Fragment de «La filosofia com a cura de l'ànima i cura del món».
Discurs d'ingrés en la Reial Acadèmia de Doctors (2014)

ECO DE LA PALABRA

El fin (III)

Una profesora de Religión en un instituto público me preguntó qué podía responder al profesor de filosofía, ateo declarado que intentaba hacer proselitismo de su ideología entre los alumnos, cuando éste le interpelló diciendo que «no necesitaba a Dios ni a la vida eterna para vivir». Sugerí a la profesora que preguntara al profesor si alguna vez había experimentado el amor concreto (naturalmente, me refería al amor pleno y auténtico). Intenté explicar que en todo amor verdadero hay una exigencia de eternidad y que la muerte no es enemiga de la vida, sino del amor. En cierto modo, también es enemiga de la razón que el filósofo trataba de reivindicar.

Conté una sencilla anécdota, que puede reflejar lo que tantos de nosotros hemos podido vivir. Un profesor, gran intelectual, reflexionaba sobre lo que supuso para él la muerte de su madre. Estaba estudiando en Alemania cuando ocurrió. Cada año anhelaba los dos o tres momentos en que volvía a su pueblo para visitar a su madre. Después de su muerte perdió todo interés en volver al pueblo, aunque todavía tenía familiares a quienes visitar. La madre llenaba de sentido (de luz) una parte esencial de su vida: su ausencia le obligaba a «reformularse», volver a encontrar su identidad en este mundo.

¿Nos hemos de conformar con el fin de todo lo bueno, verdadero y bello, la muerte de todo lo que amamos?

El profesor sabía muy bien que el Señor le ponía delante el reto de integrar la muerte en su existencia. Podía recurrir a las terapias para superar el duelo, en las cuales se suele formular este principio: «convéncete de que la muerte forma parte de la vida». Pero el creyente sabe ir más allá: no es que la muerte llame a la puerta, como tantas veces vemos en creaciones artísticas, sino que es el mismo Dios de la vida (el que nos ha llamado a vivir) nos llama a través de la muerte.

¿En qué sentido la muerte contiene una llamada, una vocación, de Dios? Deberíamos decir: ¿en qué sentido la muerte es un momento esencial de la gran llamada a la vida? Lo entendemos citando un texto de María Skobtsov, aquella santa ortodoxa rusa, que murió huyendo de la dictadura comunista y, paradójicamente, murió a manos de la dictadura nazi en un campo de concentración:

«La guerra es el ala de la muerte que planea sobre el mundo. Y es también al mismo tiempo y para millares de seres humanos, la puerta abierta a la eternidad, el cuestionamiento del orden pequeño burgués, del bienestar y de la estabilidad. La guerra es una llamada. La guerra es lo que nos abre los ojos. Todo depende de nuestra respuesta: Con todo mi ser, con toda mi fe, con toda la fuerza de mi espíritu sé que en este preciso momento Dios mismo visita su mundo. Y este mundo puede recibirla y abrirla su corazón.»

Donde aquí se dice «la guerra», podemos entender cualquier crisis que pone en juego la vida humana. Estas crisis, que presenta ante los ojos alguna forma de muerte, son visitas de Dios. Solamente con esto, con mirar serenamente el fin, ya somos iluminados, al menos con el «50% de la luz». Son medicina de realismo. El otro 50% es la gran medicina: ofrecernos su compañía y su amor dentro del sufrimiento.

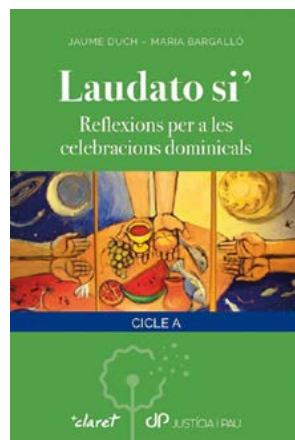
Para el cristiano la muerte sigue siendo una de las esclavitudes que sufre la humanidad, un muro y una cadena. Pero alguien ha abierto una puerta por la que poder acceder a la libertad. Por ella entra un esplendor, dejando a media luz este mundo, con un brillo suficiente para seguir viviendo sin perder la esperanza.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Laudato Si' a les celebracions dominicals

En el marc del projecte **Ecoparròquia** que impulsa Justícia i Pau, s'acaba de publicar un llibre que fa breus comentaris de l'evangeli de cada diumenge del cicle A, incorporant elements de l'encíclica *Laudato Si'*.

La publicació, de l'editorial Claret, recull una sèrie de reflexions per aprofundir l'evangeli del diumenge a partir de les aportacions de l'encíclica del Papa que ja es venien publicant setmanalment al web d'*Ecoparròquia*. D'aquesta manera, es pot dis-

posar amb antelació d'aquests comentaris, que poden ser útils per a la preparació de la celebració dominical pròpiament dita (monicions, homilia, pregària...) o bé es pot utilitzar per reflexionar individualment o en petit grup (revisió de vida, estudi d'evangeli, catequesi d'adults, etc.).

El desig dels promotors és que aquest pugui ser un bon instrument que ajudi a impulsar la conversió ecològica integral de les nostres comunitats.

Iniciar al misteri de la fe en Jesucrist

Les Jornades de Formació per a Catequistes es van celebrar del 4 al 6 de novembre a Solsona, organitzades pel Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya i les Illes Balears (SIC). Van participar uns 200 catequistes, entre els quals hi havia una quinzena de la nostra diòcesi, provinents de Sant Feliu, Vilanova i la Geltrú, Sant Pere de Ribes, Pallejà, Castelldefels i Vilafranca, amb el grup més nombrós. Les jornades van ser presidides pel bisbe Francesc Conesa, president del SIC, i Mn. Joan Àguila, director.

Uns dies plens de moments d'oració, relacions, visites culturals i formació al voltant del tema que els ha-

Catequistes de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat participants a les Jornades

via reunit: iniciar al misteri de la fe en Jesucrist. I al final, una il·lusió renovada en els i les catequistes, per continuar prestant aquest important servei i ministeri.

Trobada d'Advent de mestres i professors

La Delegació diocesana d'Ensenyament convoca per al proper dissabte, 26 de novembre, de les 10 a les 14 h, una trobada per als mestres i professors de religió i docents cristians en general. A la vigília de començar l'Advent, serà una ocasió per entrar en el món dels pessebres, des de la seva concepció, amb la inspiració bíblica o amb la tra-

dició popular, passant per tots els passos constructius i arribant finalment a la projecció social.

Tot això anirà a càrrec de la Gemma Subirana i del Joan Baeza, de l'Associació de Pessebristes de Sant Feliu de Llobregat.

Més informació al [Facebook de la Delegació d'Ensenyament](#).

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex_es: «La fe de Maria és una fe profètica. Amb la seva vida, Maria és profecia de l'obra de Déu en la història, del seu obrar

misericordiós que dona la volta a la lògica del món elevant els humils i derrocant els superbs (Lc 1,52)» (31 de maig).

@Pontifex_es: «Avui elevem a tu els nostres cors, Reina de la Pau: intercedeix per nosaltres davant el teu Fill, reconcilia els cors plens de violència i de venjança, que regni la teva pau duradora sobre tota la terra» (31 de maig).

@Pontifex_es: «Els ancians, a causa de la seva feblesa, poden ensenyar els qui viuen altres edats de la vida que tots necessitem abandonar-nos al Senyor, invocar la seva ajuda. Perquè Déu és sempre la nostra esperança i el nostre suport» (1 de juny).

@Pontifex_es: «En tot procés educatiu hem de posar sempre en el centre a les persones i dirigir-nos a l'essencial. Tota la resta és secundari, però no deixem mai de costat les nostres arrels i l'esperança del futur» (1 de juny).

Trobada arxiprestal de Bruguers

Amb la intenció d'impulsar les propostes sinodals de les parròquies d'aquest arxiprestat, el 26 de novembre, al Col·legi de la Sagrada Família, a Gavà, han estat convocats els membres del Consell Pastoral Arxiprestal, els dels consells parroquials del territori, així com a tots els fidels i agents de Pastoral que se sentin interpel·lats pel desenvolupament del Sínode.

Serà una ocasió de divulgar la síntesi de les aportacions fetes des de les parròquies de l'Arxiprestat de Bruguers i també el resum de les aportacions elaborades a nivell diocesà.

Se sap que el recorregut del Sínode sobre la sinodalitat continua en curs, actualment en la fase continental, però això no és incompatible amb el projecte de posar en marxa les inquietuds manifestades, per tal de respondre a les necessitats detectades, en un esforç perquè no quedin arxivades aquestes pistes que l'Esperit ha suscitat durant la fase diocesana del Sínode.

COL·LEGI DE LA SAGRADA FAMÍLIA DE GAVÀ

26 de novembre de 2022
de les 10 a 16 h.

Inscripcions i informació
al despatx de cada parròquia

«Maria se n'anà decididament»

Jornada Mundial de la Joventut a nivell diocesà.

Coincidint amb la solemnitat de Crist Rei, avui se celebra la JMJ a nivell diocesà. Els membres de l'equip de SantfeliuJove, és a dir, de la Delegació diocesana de Pastoral de Joventut, i els responsables de les diverses parròquies i arxiprestats es troben avui per enfocar aquesta missió d'acompanyament als joves i adolescents, en un curs que té a l'horitzó la propera Jornada Mundial de la Joventut a Lisboa, el mes d'agost de 2023.

El missatge del papa Francesc per a la celebració d'avui és, de fet, l'últim pas del camí que venim recorrent des de la JMJ de Panamà. Comença així: «En el tram que encara ens queda abans d'arribar a Lisboa, caminarem juntament amb la Verge de

Natzaret que, immediatament després de l'anunciació, "se n'anà decididament" (Lc 1,39) per anar a ajudar la seva parenta Elisabet». També en els anys anteriors, les temàtiques de les Jornades Mundials de la Joventut a nivell diocesà prenen títol de cites bíbliques amb el verb comú d'«aixecar-se», una expressió que adquireix també el significat de «ressorgir», «despertar a la vida». Tota una invitació, en aquest temps de postpandèmia, a reprendre l'esperança, el compromís, el fervor de la vida en Crist,

i a més, de la mà de Maria, la Mare de Déu. Pots trobar el [missatge sender del papa Francesc en l'enllaç](#) i a través d'aquest codi QR.

Reorganització territorial de tres parròquies

Després d'un procés de valoració on han estat implicats els consells parroquials, els rectors, els arxiprestes i vicaris episcopals, així com el Consell Presbiteral, el bisbe Agustí ha signat un decret amb el qual es verifica el canvi d'assignació de tres parròquies de la diòcesi, que passen a quedar incloses en un altre arxiprestat diferent del que venien formant part.

Això és fa a fi d'afavorir l'acció pastoral en global i respectant els vincles més naturals existents al territori.

Els canvis acordats són els següents:

- La **Parròquia de Sant Llorenç, de Sant Llorenç d'Hortons**, que estava adscrita a l'Arxiprestat d'Anoia de la Vicaria del Penedès-Anoia-Garraf, passa a incorporar-se a l'Arxiprestat de Montserrat, de la Vicaria del Llobregat.
- La **Parròquia de Sant Pere Apòstol, de Castellet**, que estava adscrita a l'Arxiprestat del Garraf de la Vicaria del Penedès-Anoia-Garraf, passa a incorporar-se a l'Arxiprestat de Vilafranca del Penedès, de la mateixa Vicaria Episcopal.
- La **Parròquia de Sant Joan, d'Olesa de Bonesvalls**, que està adscrita a l'Arxiprestat de Vilafranca del Penedès de la Vicaria del Penedès-Anoia-Garraf, passa a incorporar-se a l'Arxiprestat de Bruguers, de la Vicaria del Llobregat.

AGENDA

Pregària vocacional a la catedral.

Com cada darrer dijous de mes, el proper 24 de novembre, a les 18.30 h, hi haurà la pregària vocacional a la Catedral de Sant Llorenç, en el context del mes de la Cadena de Pregària per les Vocacions.

• **Reunió plenària de la CEE.** El bisbe Agustí Cortés assistirà a la reunió plenària dels bisbes de la Conferència Episcopal Espanyola, del 21 al 25 de novembre.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

21. □ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Ap 14,1-3.4b-5 / Sl 23 / Lc 21,1-4]. Presentació de santa Maria, vg., al temple; sant Gelasi I, papa (africà, 492-496); sants Honori, Eutiqui i Esteve, mrs.

22. ■ Dimarts [Ap 14,14-19 / Sl 95 / Lc 21,5-11]. Santa Cecília (o Cília), vg. i mr. romana (s. III), patrona de la música (cantaires, músics i instrumentalistes); sants Filemó i Àpia, esposos, deixebles de Pau.

23. ■ Dimecres [Ap 15,1-4 / Sl 97 / Lc 21,12-19]. Sant Climent I, papa

(romà, 88-97) i màrtir; sant Columbà (†615), abat a França i Itàlia, d'origen irlandès; santa Lucrècia, vg. i mr.; beat Miquel-Agustí Pro, prevere jesuïta i mr.

24. ■ Dijous [Ap 18,1-2.21-23;19,1-3.9a / Sl 99 / Lc 21,20-28]. Sant Andreu Dung-Lac, prev., i companys mrs. a Tonquín (Vietnam, s. XVIII-XIX); sant Crisògon, mr. (s. III); santa Fermina, vg. i mr.

25. ■ Divendres [Ap 20,1-4.11-21,2 / Sl 83 / Lc 21,29-33]. Santa Caterina d'Alexandria, vg. i mr., titular del

Monestir del Sinaí (s. IX), patrona dels filòsofs; sant Erasme, Erm o Elm, mr.; sant Gonçal, bisbe.

26. ■ Dissabte [Ap 22,1-7 / Sl 94 / Lc 21,34-36]. Sant Silvestre (†1267), abat, fund. de la branca benedictina; sant Leonard de Porto Maurizio, prevere franciscà; sant Joan Berchmans, religiós.

27. ■ Diumenge vinent, I d'Advent (lit. hores: 1a setm.) [Is 2,1-5 / Sl 121 / Rm 13,11-14 / Mt 24,37-44]. Beat Ramon Llull, mr., terciari franciscà, de Mallorca (1232-1316).

Jesucrist, Rei de tot el món (C)

COMENTARI

«Déu ha reconciliat tot l'univers per la sang de la creu de Jesucrist»

La creu és la gran paradoxa de la nostra fe: com pot ser que un condemnat a mort, un fracassat (aparentment) sigui el Salvador del món? Però aquesta és la nostra fe. Veiem a l'evangeli com els sacerdots i els soldats es burlaven de Jesús: *Si ets el rei dels jueus, salva't tu mateix*. Tanmateix el rètol era clar: *«El rei dels jueus»*. I és que realment Jesús és el rei no solament dels jueus sinó de tot el món. El que passa és que el seu regne no és d'aquest món, no actua d'acord amb els nostres valors. Perquè era realment el rei del món no va baixar de la creu perquè és allí on es realitzava l'obra de la nostra salvació. I ja comença a exercir la seva reialesa amb el lladre que li demana: *Jesús, recordeu-vos de mi, quan arribeu al vostre Regne*. Ha endevinat que el Regne de Jesús no té res a veure amb els poders terrenals, amb els poders de Pilat o de l'emperador romà. I perquè és Rei Jesús li pot prometre: *Avui seràs amb mi al paradís; avui seràs amb mi al meu Regne*. Jesús es mostra segur de l'entrada en el Regne de Déu després de la mort i del poder d'acceptar en aquest Regne els qui creuen en ell. Com una imatge llunyana de Crist Rei tenim l'elecció de David com a rei d'Israel: *El rei David va fer amb ells [els ancians d'Israel] un pacte davant el Senyor i l'ungiren rei d'Israel*. Evidentment Jesús és el rei d'Israel i de tot el món però no a semblança del regne temporal de David. Sant Pau a la segona lectura mostra la profunditat del poder de Jesús: *Ell és imatge del Déu invisible. Déu ha creat totes les coses per ell tant les del cel com les de la terra, tant les visibles com les invisibles, trons, sobirans, governs i potestats. A nosaltres el Pare ens ha alliberat per entrar en el Regne del seu Fill estimat, ell que és el cap del cos que és l'Església. Déu ha posat la pau en tot el que hi ha tant a la terra com al cel per la sang de la creu de Jesucrist*. El crucificat és el Rei de cel i terra que porta la pau a tot el món i el seu Regne és el regne de l'amor, de la justícia i de la llibertat.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del segon llibre de Samuel (2Sa 5,1-3)

En aquells dies, les tribus d'Israel anaren a trobar David a Hebron i li digueren: «Som família teva, som os del teu os i carn de la teva carn. Ja abans, mentre Saül era el nostre rei, tu conduïes les tropes d'Israel quan anaven a la guerra i quan en tornaven, i el Senyor et digué: «Tu pasturaràs Israel, el meu poble, seràs el seu sobirà». Així, quan els ancians d'Israel anaren a trobar el rei a Hebron, el rei David va fer amb ells un pacte davant el Senyor i l'ungiren rei d'Israel.

▶ Salm responsorial (121)

R. *Quina alegria quan em van dir: «Anem a la casa del Senyor.»*

Quina alegria quan em van dir: / «Anem a la casa del Senyor.» / Ja han arribat els nostres peus / al teu llindar, Jerusalem. R.

És allà que puguen les tribus, / les tribus del Senyor. / A complir l'aliança d'Israel, / a lloar el nom del Senyor. / Allí hi ha els tribunals de justícia. / Els tribunals del palau de David. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses (Col 1,12-20)

Germans, doneu gràcies al Pare, que us ha fet dignes de tenir part en l'heretat del poble sant, en el regne de la llum. Ell ens alliberà del poder de les tenebres i ens traspasà al regne del seu Fill estimat, en qui tenim el nostre rescat, el perdó dels nostres pecats. Ell és imatge del Déu invisible, engendrat abans de tota la creació, ja que Déu ha creat totes les coses per ell, tant les del cel com les de la terra, tant les visibles com les invisibles, trons, sobirans, governs i potestats. Déu ha creat tot l'univers per ell i l'ha destinat a ell. Ell existeix abans que tot, i tot es manté unit gràcies a ell. Ell és també el cap del cos, que és l'Església. Ell n'és l'origen, és la primícia dels qui retornen d'entre els morts, perquè ell ha de ser en tot el primer. Déu volgué que residís en ell la plenitud de tot el que existeix; per ell Déu volgué reconciliar-se tot l'univers, posant la pau en tot el que hi ha tant a la terra com al cel, per la sang de la creu de Jesucrist.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Lluç (Lc 23,35-43)

En aquell temps, les autoritats es reien de Jesús clavats en creu i deien: «Ell, que en salvava d'altres, que se salvi ell mateix, si és el Messies de Déu, l'Elegit.» Els soldats també se'n burlaven: tot oferint-li vinagre, li deien: «Si ets el rei dels jueus, salva't tu mateix.» Sobre d'ell hi havia un rètol que deia: «El rei dels jueus.» Un dels criminals penjats a la creu també li deia insultant-lo: «No ets el Messies? Salva't a tu mateix i a nosaltres.» Però l'altre, renyant-lo, li respongué: «Tu, que estàs sofrint la mateixa pena, tampoc no tens temor de Déu? I nosaltres ens ho mereixiem, perquè estem sofrint el càstig que ens correspon pel que hem fet, però aquest no ha fet res de mal.» I deia: «Jesús, recordeu-vos de mi, quan arribeu al vostre Regne.» Jesús li respongué: «T'ho dic amb tota veritat: Avui seràs amb mi al paradís.»

▶ Lectura del segundo libro de Samuel (2Sam 5,1-3)

En aquellos días, todas las tribus de Israel se presentaron ante David en Hebrón y le dijeron: «Hueso tuyo y carne tuya somos. Desde hace tiempo, cuando Saül reinaba sobre nosotros, eras tú el que dirigía las salidas y entradas de Israel. Por su parte, el Señor te ha dicho: «Tú pastorearás a mi pueblo Israel, tú serás el jefe de Israel». Los ancianos de Israel vinieron a ver al rey en Hebrón. El rey hizo una alianza con ellos en Hebrón, en presencia del Señor, y ellos le ungieron como rey de Israel.

▶ Salmo responsorial (121)

R. *Vamos alegres a la casa del Señor.*

¡Qué alegría cuando me dijeron: / «Vamos a la casa del Señor!» / Ya están pisando nuestros pies / tus umbrales, Jerusalén. R.

Allá suben las tribus, / las tribus del Señor, / según la costumbre de Israel, / a celebrar el nombre del Señor; / en ella están los tribunales de justicia, / en el palacio de David. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Colosenses (Col 1,12-20)

Hermanos:

Demos gracias a Dios Padre, que os ha hecho capaces de compartir la herencia del pueblo santo en la luz. Él nos ha sacado del dominio de las tinieblas, y nos ha trasladado al reino del Hijo de su amor, por cuya sangre hemos recibido la redención, el perdón de los pecados. Él es imagen del Dios invisible, primogénito de toda criatura; porque en él fueron creadas todas las cosas: celestes y terrestres, visibles e invisibles. Tronos y Dominaciones, Principados y Potestades; todo fue creado por él y para él. Él es anterior a todo, y todo se mantiene en él. Él es también la cabeza del cuerpo: de la Iglesia. Él es el principio, el primogénito de entre los muertos, y así es el primero en todo. Porque en él quiso Dios que residiera toda la plenitud. Y por él y para él quiso reconciliar todas las cosas, las del cielo y las de la tierra, haciendo la paz por la sangre de su cruz.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 23,35-43)

En aquel tiempo, los magistrados hacían muecas a Jesús diciendo: «A otros ha salvado; que se salve a sí mismo, si él es el Mesías de Dios, el Elegido». Se burlaban de él también los soldados, que se acercaban y le ofrecían vinagre, diciendo: «Si eres tú el rey de los judíos, sálvate a ti mismo». Había también por encima de él un letrero: «Este es el rey de los judíos». Uno de los malhechores crucificados lo insultaba diciendo: «¿No eres tú el Mesías? Sálvate a ti mismo y a nosotros». Pero el otro, respondiéndole e increpándolo, le decía: «¿Ni siquiera temas tú a Dios, estando en la misma condena? Nosotros, en verdad, lo estamos justamente, porque recibimos el justo pago de lo que hicimos; en cambio, este no ha hecho nada malo». Y decía: «Jesús, acuérdate de mí cuando llegues a tu reino». Jesús le dijo: «En verdad te digo: hoy estarás conmigo en el paraíso.»